

elle

Op de ochtend van zijn zesde verjaardag kreeg Christian wel twintig cadeautjes. Maar hij had vooral oog voor het houten doosje op de tafel. Hij wist wat daarin ging zitten. Hij had er al zo lang om gevraagd. Ja, zijn hele kamer lag vol knuffels en spelletjes en knikkers en auto's en tollens en nog veel meer. Maar wat hierin zat, had hij nog niet. Het waren ...

‘**TINNEN SOLDAATJES!** Wat zien ze er knap uit,’ juichte het jongetje blij. ‘Ze lijken net echt!’

Christian nam de soldaatjes een voor een uit de doos en zette ze in twee lange rijen op de tafel, tussen een heleboel ander speelgoed. Daar stonden ze, keurig in het gelid met hun rood-witte uniform en een geweer aan de schouder. Alle soldaatjes leken als twee druppels water op elkaar. Maar er was er eentje dat er een beetje anders uitzag: hij had maar één been.

'Jij bent de sterkste en dapperste van allemaal,' fluisterde Christian toen hij **HET SOLDAATJE** naast de andere zette. 'Want jij kan dag in, dag uit op één been staan. Dat is veel moeilijker dan op twee.'

